

Arrest

nr. 145 913 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 mei 2014 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. Op 14 november 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Betrokkene legt een werkgeversverklaring en bewijzen van zijn persoonlijke tewerkstelling voor. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

De referentiepersoon zelf brengt geen enkel document aan omtrent haar inkomen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt als volgt:

“ 2.1

Dat verweerder bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen weigert

rekening te houden met de inkomsten ingevolge tewerkstelling van verzoeker zelf.

Dat echter ook deze inkomstenbewijzen van verzoeker belangrijk zijn nu verweerder gehouden is bij de beoordeling van verzoekers aanvraag met alle bewijsstukken, op basis waarvan hij de financiële toestand van verzoekers echtgenote kan beoordelen, rekening te houden.

Dit is in casu niet gebeurd.

Immers, overeenkomstig art. 12 en 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging), dient verweerder rekening te houden met het aantal gezinsleden en de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden. Ook het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., stelt uitdrukkelijk dat op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Het Hof van Justitie oordeelde ook reeds dat wanneer verwerende partij onderzoekt of een burger van de Europese Unie voldoende bestaansmiddelen heeft zij de inkomsten waarover de levenspartner van deze burger beschikt niet buiten beschouwing kan laten (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België).

Dat derhalve niet alleen met de behoeften maar ook met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van verzoekers echtgenote, en dus ook met de bewijzen van

verzoekers persoonlijk tewerkstelling, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van verzoekers echtgenote.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van onterechte weigeringsbeslissing door verweerder waardoor er sprake is van schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2

Dat tenslotte dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen. Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en zijn echtgenote, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en zijn echtgenote niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

2.2. In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij:

" (...) Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt uitdrukkelijk dat de Belgische referentiepersoon, in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging, moet aantonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. De verzoekende partij betwist zulks niet in haar enig middel.

Gelet op de niet mis te verstane bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan niet anders worden gesteld, dan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enkel rekening dient te houden met de aangetoonde bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de verzoekende partij geen enkel document werd voorgelegd, omtrent de inkomsten van de referentiepersoon, doch uitsluitend bewijzen van persoonlijke tewerkstelling voorgelegd werden.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de gegeven omstandigheden niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat geheel terecht werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Zie ook:

“De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel verzoekers doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ten laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering. Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat. (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

En ook:

“Verzoeker moet niet enkel aantonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, doch ook dat deze inkomsten stabiel en regelmatig zijn. Gelet op het gegeven dat er blijkbaar geen bestaansmiddelen van de referentiepersoon gekend waren op het ogenblik van de beoordeling en dat het daarbij ook vast staat dat het arbeidscontract van de referentiepersoon op dat ogenblik beëindigd was, is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om te oordelen dat deze inkomsten niet stabiel en regelmatig zijn. (...) Verweerder heeft geenszins een voorwaarde toegevoegd aan de wet doch heeft hier enkel een beoordeling gemaakt van de inkomsten van de referentiepersoon, die conform de voormelde wettelijke bepaling over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten dient te beschikken.” (R.v.V. nr. 119 008 van 17 februari 2014)

En ook:

“Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening meer is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben. Om diezelfde reden kon de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoefteanalyse. Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014)

In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat tevens rekening dient gehouden te worden met haar eigen bestaansmiddelen, laat verweerder nog gelden dat het standpunt van de verzoekende partij geenszins strookt met de ratio legis van de artikelen 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verweerder verduidelijkt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet mee de omzetting vormt van de richtlijn 2004/38/EG, waarin -onder meer- het belang wordt benadrukt van het feit dat personen die gebruik maken van een procedure gezinshereniging geen onredelijke belasting mogen vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het gastland.

Zulks blijkt reeds uit de voorafgaande overweging nr. 10 van de richtlijn 2004/38/EG, waarin duidelijk wordt vermeld dat:

“Personen die hun recht van verblijf uitoefenen mogen evenwel tijdens het begin van hun verblijfsperiode geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het gastland. Daarom dient het recht van verblijf van een burger van de Unie en zijn familieleden voor perioden van meer dan drie maanden aan bepaalde voorwaarden te zijn verbonden.”

Terwijl artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG het volgende stipuleert:

“1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is,

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of

(...) indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, en hij de bevoegde nationale autoriteit, - door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze -, de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het gastland; of (...)” Voormelde bekommernis blijkt tevens uitdrukkelijk uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 08.07.2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, waarin onder meer wordt gesteld dat de wetgeving inzake gezinshereniging dient te worden toegepast in de strijd tegen het misbruik en de duurzaamheid van onze samenleving (Parl. St., nr. 53-443, Wetsvoorstel, p. 1)

Zie ook:

“Bij de omzetting van de richtlijn 2003/86/EG werd geen veralgemeend gebruik gemaakt van de mogelijkheid om stabiele en regelmatige inkomsten te vereisen. (...) Inmiddels is echter gebleken dat andere categorieën van vreemdelingen en hun familieleden toch nog ten laste komen van de sociale bijstand. (...)”

De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen.” (Parl.St. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/014, p. 25-26)

Uit het voorgaande blijkt aldus afdoende dat de wetgever door het opleggen van de voorwaarde van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen een zekerheid wou inbouwen in de reglementering betreffende de gezinshereniging, dat er met name voldoende waarborgen zouden zijn dat een vreemdeling tijdens zijn verblijf niet ten laste zou komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet vereist om de voormelde reden dat de Belgische referentiepersoon blijk geeft van voldoende, stabiele én regelmatige bestaansmiddelen, zodat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal kunnen worden vermeden dat de vreemdeling die een Belgische onderdaan komt vervoegen, gedurende het verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De verzoekende partij haar kritiek kan niet aangenomen worden”.

2.3. Kernbetoog van verzoeker is dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn bestaansmiddelen bij het beoordelen van de financiële situatie van zijn echtgenote in het licht van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

2.5. Uit de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangebrachte stukken aangaande zijn persoonlijke tewerkstelling. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het de Belgische onderdaan is die vervoegd wordt door verzoeker die moet aantonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken zodat er geen rekening kan worden gehouden met de documenten die verzoekers persoonlijke tewerkstelling en dus eigen bestaansmiddelen betreffen. Verweerder verliest hierbij evenwel uit het oog dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt”. Het is te dezen niet uitgesloten dat verzoekers echtgenote kan beschikken over de inkomsten uit een tewerkstelling van verzoeker. Verwerende partij is dit echter niet nagegaan omdat ze van oordeel is dat “het [...] de Belgische onderdaan [is] die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken”.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt niet de minste vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan. Het staat bijgevolg vast dat verweerder op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet concludeerde dat er geen rekening kan worden gehouden met de documenten die de persoonlijke tewerkstelling van verzoeker betreffen om te bepalen of verzoekers echtgenote al dan niet over “bestaansmiddelen [die] ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie” beschikt.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

2.6. Het verweer dat kan worden gelezen in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Zoals hierboven reeds gesteld werd kan in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen vereiste worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan, zodat verwerende partij niet dienstig kan voorhouden dat er in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enkel rekening kan worden gehouden met de aangetoonde bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Voorts dient de Raad niet te motiveren aangaande de rechtspraak van de Raad die verwerende partij in haar nota aanhaalt aangezien de arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben. Daargelaten de vraag of de verwerende partij dienstig richtlijn 2004/38/EG (Burgerschapsrichtlijn) kan aanhalen in een zaak die een familielid van een Belgische onderdaan betreft waarin zich geen grensoverschrijdend element voordoet, is het alleszins zo dat niet kan worden ingezien hoe het in aanmerking nemen van de inkomsten van de echtgenoot van de Belgische onderdaan haaks zou staan op de door voormelde richtlijn nagestreefde betrachting dat een persoon die gebruik maakt van een procedure gezinshereniging geen onredelijke belasting mag vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het inkomen van de echtgenoot van de Belgische referentiepersoon kan integendeel als gevolg hebben dat deze zelf niet langer ten laste valt van het sociale bijstandstelsel en indien er na toekenning van de vestiging een probleem ontstaat met betrekking tot de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de Belgische referentiepersoon, kan de verwerende partij gebruik maken van het gestelde in artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. Ook in de in de nota aangehaalde voorbereidende werken wordt geen vereiste gesteld met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan. Verwerende partij is van oordeel dat als de referentiepersoon in eigen hoofde over bestaansmiddelen beschikt, met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal kunnen worden vermeden dat de vreemdeling die een Belgische onderdaan komt vervoegen, gedurende het

verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, maar te dezen dient opgemerkt te worden dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt. Dit werd als dusdanig gesteld in een arrest van het Hof van Justitie in een zaak die een EU-onderdaan en zijn partner aanbelangt (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, pt. 30, Zhu en Chen; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, pt. 27, Alokpa) doch de Raad ziet niet in waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden, te meer daar te dezen verzoeker de echtgenoot is van de Belgische onderdaan. In dit verband kan ten overvloede gewezen worden op artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek dat uitdrukkelijk bepaalt dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachtens hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt. Er kan nog aan toegevoegd worden dat het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 waarnaar ter terechtzitting wordt verwezen, nergens uitdrukkelijk uitspraak gedaan heeft over de kwestie of het woord “beschikt” dat voorkomt in de zin *“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”* zoals opgenomen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in bepaalde overwegingen van het Grondwettelijk Hof verwezen wordt naar *“de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden”* (B.52.3), *“bestaansmiddelen van de gezinshereniger”* (B.55.2), *“indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt”* (B.55.2), *“bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger”* (B.55.3), *“dat deze (d.w.z. de Belg) de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoonst”* (B.55.4) kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, kunnen in aanmerking genomen worden, te meer daar artikel 40 bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet zoals ingevoegd door de wet van 25 april 2007 en vervangen door de wet van 8 juli 2011 ook gewag maakt van *“De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt”*, terwijl het voor een burger van de Unie gelet op het hogervermelde arrest HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, duidelijk is dat geen vereiste kan gesteld worden inzake de herkomst van de bestaansmiddelen. Het Grondwettelijk Hof interpreteert voorts sommige wetsbepalingen op een dusdanige manier dat erin meer kan gelezen worden dan wat er letterlijk staat. Zo stelt overweging B.21.4 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 – waaruit voorts niet meer afgeleid kan worden dan wat deze zegt namelijk een verduidelijking, gelet op het verzoekschrift van de verzoekende partijen – : *“Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat”*. ook al stelt de wetsbepaling, *“De Minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven: 1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”*, dit in tegenstelling tot artikel 10 bis, §1, §3 en §4, van de Vreemdelingenwet die expliciet gewag maken van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen dat de niet-EU-student of één van de betrokken familieleden aanbrengt. Uit de overwegingen B.55.2 en B.55.5 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan evenmin meer afgeleid worden dan wat deze zeggen, namelijk dat het overwegingen zijn van het Grondwettelijk Hof inzake het door verzoekers aangevoerde verschil in behandeling tussen een Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden. Het gaat dan over *“De kritiek van de verzoekende partijen is meer specifiek gericht tegen het feit dat krachtens artikel 40ter, eerste lid, enkel een toelating tot verblijf kan worden verleend aan de ouders van een minderjarige Belg, terwijl op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van die wet ook de ouders van een meerderjarige burger van de Unie onder bepaalde voorwaarden een verblijfsrecht kunnen verkrijgen, tegen het verschil in behandeling van de andere familieleden, wat de vereisten inzake de bestaansmiddelen van de gezinshereniger betreft en tegen de leeftijdsvereisten voor echtgenoten en partners”*, waarbij het verschil in behandeling aangaande de

bestaansmiddelen handelt over de vereiste dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Ten slotte is het zo dat artikel 42, §2, van de Vreemdelingenwet handelt over de behoefteanalyse die de verwerende partij dient door te voeren indien niet is voldaan aan de voorwaarde betreffende de voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. In dit verband dient geen behoefteanalyse te geschieden indien het gaat over bestaansmiddelen die zijn uitgesloten in de zin van artikel 40 ter, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. De bestaansmiddelen van de echtgenoot van de Belgische onderdaan worden echter niet uitgesloten in voormelde bepalingen. Dit houdt in dat indien de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan en diens echtgenoot samen genomen lager liggen dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, de behoefteanalyse dient plaats te grijpen zoals bedoeld in artikel 42, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige onderdelen van dit enig middel.

2.8. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat in casu ook het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag terug open valt – zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat hij *“geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht”* – en hij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, en de verwijdering van vreemdelingen, kan beschikken over een attest van immatriculatie.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA